

V. Zahrádka. Kvítí. Jablko.

251.

Z Otinovsi.

Před na - ši zahrádka špr - le - ná. Kdo pak ji špr - lil? Má mi - lá.

Vní jest rozma - rýn, to já do - bře vím, jsem ho sá - ze - la.

Před naši zahrádka šprlená.
Kdo pak ji šprlil? Má milá.
Vní jest rozmarýn,
to já dobře vím,
jsem ho sázela.

Když jsem ten rozmarýn sázela,
všem mládencům jsem ho slíbila;
jenom jednomu,
svému milému
ho neslíbila.

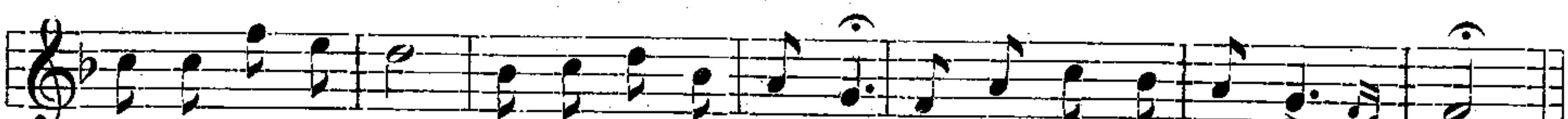
Když jsem ten rozmarýn trhala,
všem mládencům jsem ho rozdala,
jenom jednomu,
svému milému
jsem ho nedala.

252.

Z Velké.

Mírně.

Pred na - ši je za-hrád - ka a vní pěk-né stro-mo - ví,

ej, se-dě - li tam tré pěkní ptá - čko - vé, zpí - va - jú si ve - se - le.

Před naší je zahrádka,
a vní pěkné stromoví,
ej seděli tam tré pěkní ptáčkové,
zpívajú si veselé.

Jak já nemám smutná byt,
za starého kážú jít,
ej rozpučilo sa srdenko ve mně,
nemožu ho ukójit.

Nebýli to ptáčkové,
byli to šohajkové,
ej súdili sa o jednu děvečku,
kerý si ju dostane.

A tam hore v komore,
je tam ľože červené,
ej ľože, ľože, červené ľože,
kdo na tobě spat bude.

Jeden praví: Bude má,
a ten druhý: Jak Bůh dá,
ej ten tretí: Moje potěšení,
ja cože si tak smutná.

Bude-li tam starý spat,
dyby sa chceľ skameňat,
a bude-li tam švárný šohajíček,
dyby ně ho chceľ Bůh dat.